

Днес видях едно стихотворение... беше погълнало толкова красота...

в нежността си бе стаило толкова сила, че реших да го споделя с вас.

Заклинание

Не спирай никога да ме обичаш,
чуваш ли,
не смей и за секунда да преставаш,
дори когато другаде си влюбен,
дори когато ти се иска да ме мразиш,
когато нямаш спомен, че ме има
и ме усещаш само с интуиция,
когато избелява името ми,
когато пожелаеш да съм ничия,
когато те боля до изнемога,
когато ме разплакваш от безсилие,
когато ме вгорчаваш от тревожност,
когато по случайност съм ти мила,
когато си отивам, натрошена
от острите ти думи и от вятъра,
когато ме целуваш уморено
и страшно ти се иска да избягаш,
когато укротяваш страховете ми

и сам се плашиш, че умея да съм твоя,
когато ме издигаш до небето,
когато ме засипваш с безпокойство,
когато се раняваме взаимно
и след това тъжим разнопосочно,
когато се преструвам, че съм зима,
когато слагам (пред) последна точка,
когато ме захвърляш най-небрежно
в кашона с непотребните си вещи,
когато най-внезапно ставаш нежен,
когато липсата ти ме приклепва,
не спирай никога да ме обичаш, чу ли,
защото спреш ли, цялата Вселена
ще спре да съществува, ще се счупи
във вените и стъкленото време,
ще бъде ледниково, мъртво, безутешно,
по-страшно даже от библейска притча.
Не смей дори да си го мислиш!
Не спирай никога да ме обичаш.

подисано е с псевдоним микаела 19
публикувано в Blog.bg

{backbutton}